

REIN DESLÉ (ED.)

**YOU AIN'T
SEEN NOTHING
YET** MUSIC & PHOTOGRAPHY

LANNOO

F●Mu

**YOU AIN'T
SEEN NOTHING
YET**

MUSIC & PHOTOGRAPHY

FOREWORD

The radio is blasting out at full volume. I tap along to the beat with my fingers on the steering wheel. *'A heart of stone, a smoking gun. I can give you life, I can take it away. A heart of stone, a smoking gun. I'm working it out, I'm working. Feel so underrated. Why'd you feel so negated? Turning away from the light, becoming adult...'* It is just brilliant how the British band Bloc Party carries you along with their *Banquet*. During this uptempo number, an image of their white album cover *Silent Alarm* flashes into my mind. Ness Sherry's cold winter landscape was partially responsible for the impact of this record. My mind drifts towards other icons. Who can think of Nirvana without also thinking of the baby boy swimming in that bright blue water—a photo by Kirk Weddle. Even Adele only truly became a diva after a famous series of black-and-white photographs taken by Lauren Dukoff. And I still associate The White Stripes with red, white and black.

At some point, photography and music got into bed with each other. They are inextricably linked and it looks like it will stay that way until the end of time. My record and cd cabinet, and also my iTunes library, show that musical artists always seek out visual artists to give a face to their albums. Even if the classic square album cover is reduced to the size of a small thumbnail, it continues to be important to give music some 'looks'. This can range from extreme graphic design, such as the The XX with a white cross on a black background, to the heavily photo-shopped covers, like the *Lungs* by Florence and the Machine, as created by photographer Tom Beard. New releases without inventive sleeves are just unthinkable.

Photography does more than simply give identity to a record. The medium is also used to build up the music-makers image. There are countless examples: Lady Gaga, Outkast, Metallica, Faithless, Madonna, Depeche Mode, The Black Eyed Peas, Fifty Cent, etc. Photographers like Daniel Cohen go beyond the standard frozen image by attempting to depict the group 'as nakedly as possible'. Similarly, Eva Vermandel photographed Sigur Rós in a purely natural way: no frills, no poses, just people like you and me who enjoy making great music. That's it.

It is equally exciting when photographers turn the lens in the opposite direction, looking at the fans instead of the artists. Who are these fans? What does music do to them? When and where do they go crazy? Above all, why? Photographer James Mollison made a famous sequence about concert-goers who are driven to look as much like their idols as possible. The result is a series of hilarious images of Gallagher look-a-likes, but often with a bitter undertone. In a similar vein, I often look at Peter Milne's photo-book for the cd *Live Seeds*. It is amazing how the public is the protagonist of this story, rather than Nick Cave.

In this book we bring together some of the most remarkable photographers, who continue—more than ever—to inspire and invigorate the world of music. Their work stands out in comparison with classic music photography, by virtue of their ability to use the medium in the most creative possible manner. At concerts, they are competing with hundreds, if not thousands, of other digital screens. And it is true that anyone can take a photograph. But only a very few can make them stand out.

Elviera Velghe

Director FoMu
Directeur FoMu

De radio loeit, ik tokkel heftig mee met mijn vingers op het stuur. *'A heart of stone, a smoking gun. I can give you life, I can take it away. A heart of stone, a smoking gun. I'm working it out, I'm working. Feel so underrated. Why'd you feel so negated? Turning away from the light, becoming adult...'* Heerlijk hoe de Britse band Bloc Party je meevoert naar hun *Banquet*. Tijdens het uptempo nummer komt de witte hoes van hun album *Silent Alarm* me voor de geest. Het barre winterlandschap, gefotografeerd door Ness Sherry, is mede verantwoordelijk voor de impact van deze plaat. Ik denk aan andere iconen. Geen Nirvana zonder het zwemmende jongetje in het felblauwe water — een foto van Kirk Weddle. Adele is pas écht een diva geworden na de bekende reeks zwart-witfoto's van Lauren Dukoff. The White Stripes associeer ik nog steeds met rood, wit en zwart.

Fotografie is ooit in het huwelijksbootje gestapt met muziek, of is het omgekeerd? Ze zijn hoe dan ook onlosmakelijk aan elkaar gekoppeld en het ziet ernaar uit dat de twee tot het einde der tijden in de echt zijn verbonden. Mijn platen- en cd-kast, maar ook mijn iTunes-bibliotheek tonen aan dat artiesten *visual artists* aantrekken om albums een gezicht te geven. Ook al is de klassieke vierkante albumcover gereduceerd tot een kleine *thumbnail*, het blijft belangrijk om muziek een visuele klankkleur te geven. Van extreem grafische vormgeving zoals bij The XX, met een wit kruis op een zwarte achtergrond, tot zwaar gefotoshopte covers zoals *Lungs* van Florence and the Machine—fotograaf Tom Beard, nieuwe releases zonder inventieve *sleeves* zijn ondenkbaar.

Fotografie geeft niet enkel een identiteit aan een plaat, het medium wordt ook ingezet om rond muzikmakers een *image* of imago te bouwen. De voorbeelden zijn talrijk: Lady Gaga, Outkast, Metallica, Faithless, Madonna, Depeche Mode, The Black Eyed Peas, Fifty Cent, enzovoort. Fotografen als Daniel Cohen doorprikken dat bevroren beeld door groepen 'zo naakt mogelijk' te portretteren. Eva Verman del fotografeerde Sigur Rós bijvoorbeeld puur natuur: geen franjes, geen poses, gewone mensen als u en ik die graag muziek maken. *That's it.*

Spannend wordt het als fotografen de lens keren. Wie zijn de fans, wat doet muziek met hen? Waarom en wanneer gaan ze uit de bol? Fotograaf James Mollison maakte een reeks over concertgangers die hun idolen zo bewonderen dat ze hun uiterlijk kopiëren. De serie toont hilarische beelden van Gallagher-lookalikes, meestal met een bittere ondertoon. Uit de cd-kast haal ik het boekje met foto's van Peter Milne bij de cd *Live Seeds*. Indrukwekkend hoe de protagonist van dit verhaal het publiek is en niet Nick Cave zelf. In dit boek brengen we de meest opvallende fotografen samen die de muziekwereld vandaag meer dan ooit begeisteren. Ze stijgen uit boven de klassieke muziekfotografie door het medium zo creatief mogelijk in te zetten. Deze fotografen concurreren met de honderden digitale schermplaatjes op concerten. Het klopt: iedereen kan fotograferen. Maar het is slechts enkelen gegund om dat ook uitmuntend te doen.

- 6 -

Foreword

ELVIERA VELGHE

- 9 -

You ain't seen nothing yet

REIN DESLÉ

- 12 -

A glimpse behind the stars

EVA VERMANDEL
CHARLIE DE KEERSMAECKER
OLIVER SIEBER
DANIEL COHEN

- 70 -

When music changes your life

RYAN MCGINLEY
JAMES MOLLISON
ALEX VANHEE

- 118 -

More than just a famous face

DEAN CHALKLEY
ALEX SALINAS
MICHAEL SCHMELLING

- 169 -

Unique, just like everyone else

HEDY VAN ERP

- 179 -

Covering your tracks: a brief history of album art

REIN DESLÉ

- 182 -

Album covers

- 206 -

Access is everything

LUC JANSSEN

- 214 -

Photo credits

- 216 -

Colophon

CONTENT

Backstage photography has always appealed to the imagination. It feels as though you are being given a glimpse into a secret world where you are not normally allowed to go. Some photos almost seem as though they have been 'stolen', that you are being shown things that you were never intended to see. But it becomes really interesting when the photographer has access to 'all areas', without his (or her) photos leaving a bad taste in your mouth; when he is able to tell an authentic story in pictures, a story that tells you as much about the musicians as it does about the photographer himself.

Backstagefotografie heeft altijd tot de verbeelding gesproken: het voelt alsof je een inkijk krijgt in een wereld waar haast niemand toegang toe krijgt. Bij sommige foto's bekruipt je het gevoel dat ze 'gestolen' zijn, alsof je dingen ziet die niet voor jouw ogen bestemd zijn. Maar het wordt pas interessant wanneer een fotograaf er in slaagt 'all areas' te komen zonder die wrange smaak na te laten, wanneer er een authentiek beeldverhaal ontstaat dat evenveel vertelt over de muzikanten als over de auteur van het verhaal: de fotograaf.

A GLIMPSE BEHIND THE STARS

Eva Vermandel, *Kjartan*, Reykjavik, Iceland, 2008. © Eva Vermandel

EVA Vermandel

During the recording of their celebrated album *Með suð í eyrum við spilum endalaust*, the Icelandic band Sigur Rós invited photographer **Eva Vermandel** (Belgium, °1974) to accompany them. At first glance, her photographs seem like snapshots taken by the group itself. Vermandel does not set herself up as an outsider, and in a certain sense forms an integral part of the image she is creating. Although you only find sporadic references to the music that the band makes, the spirit of Sigur Rós is strongly present. The images are steeped in the fragrance of the Icelandic woods. Vermandel takes you to a place where there is much waiting, preferable in the bracing outdoor air. She shows us moments of quiet and simplicity. The album is available as in an exclusive edition, which includes a photo-book of Vermandel's images and a film by director Nicholas Abrahams.

Tijdens de opnames van hun gerenommeerde album *Með suð í eyrum við spilum endalaust* nodigde de IJslandse band Sigur Rós fotografe **Eva Vermandel** (België, °1974) uit om hen te vergezellen. Op het eerste gezicht zijn het snapshots die door de groep zelf genomen zijn. Vermandel stelt zich niet op als een buitenstaander, ze maakt in zekere zin deel uit van het beeld dat ze creëert. Hoewel je enkel sporadisch een verwijzing vindt naar de muziek die gemaakt wordt, is de geest van de groep aanwezig. De geur van de IJslandse bossen wasemt van de beelden. Vermandel neemt je mee naar ergens waar veel gewacht wordt, liefst in de koele buitenlucht. Ze toont ons momenten van rust en eenvoud. Van het album bestaat een exclusieve uitgave met Vermandels fotoboek en een film van regisseur Nicholas Abrahams.

Charlie De Keersmaecker (Belgium, °1975) has had a personal connection for years with Belgian artists such as dEUS, Axelle Red, The Black Box Revelation... He prefers to depict 'non-moments', rather than the great musical highlights that you usually see in the press or the promotional blurb. A stolen cat-nap in a rickety chair, a journey on a crowded intercity train. It is hard to find the glamour. For once, the members of the band are not portrayed as an inseparable whole. De Keersmaecker turns them into individuals, often with closed eyes. Looking inwards instead of outwards. De Keersmaecker takes time over his work. There are no deadlines and no restrictions on movement. As a result, there are no poses. He doesn't do this because he wants to make something explicit or because he wants to show a hidden side of the musicians. No, he does it because he just enjoys being there — and this shines through in his work.

Charlie De Keersmaecker (België, °1975) heeft al jaren een persoonlijke band met Belgische artiesten als dEUS, Axelle Red, The Black Box Revelation... Hij toont liever de 'non-momenten' dan de muzikale hoogtepunten die je meestal in de pers of promotie ziet. Een gestolen dutje in een krappe zetel, of onderweg op de intercitytrein. De glamour is ver te zoeken. De bandleden worden voor één keer niet als een onlosmakelijk geheel opgevoerd. De Keersmaecker maakt individuen van hen, dikwijls met gesloten ogen en in zichzelf gekeerd. Voor dit werk neemt De Keersmaecker tijd. Geen dwingende deadlines of beperkte bewegingsvrijheid, en dus ook geen poses. Hij doet het niet omdat hij iets duidelijk wil maken of een onbekende kant van de muzikanten wil tonen. Hij doet het omdat hij er graag bij is, en dat is er aan te zien.

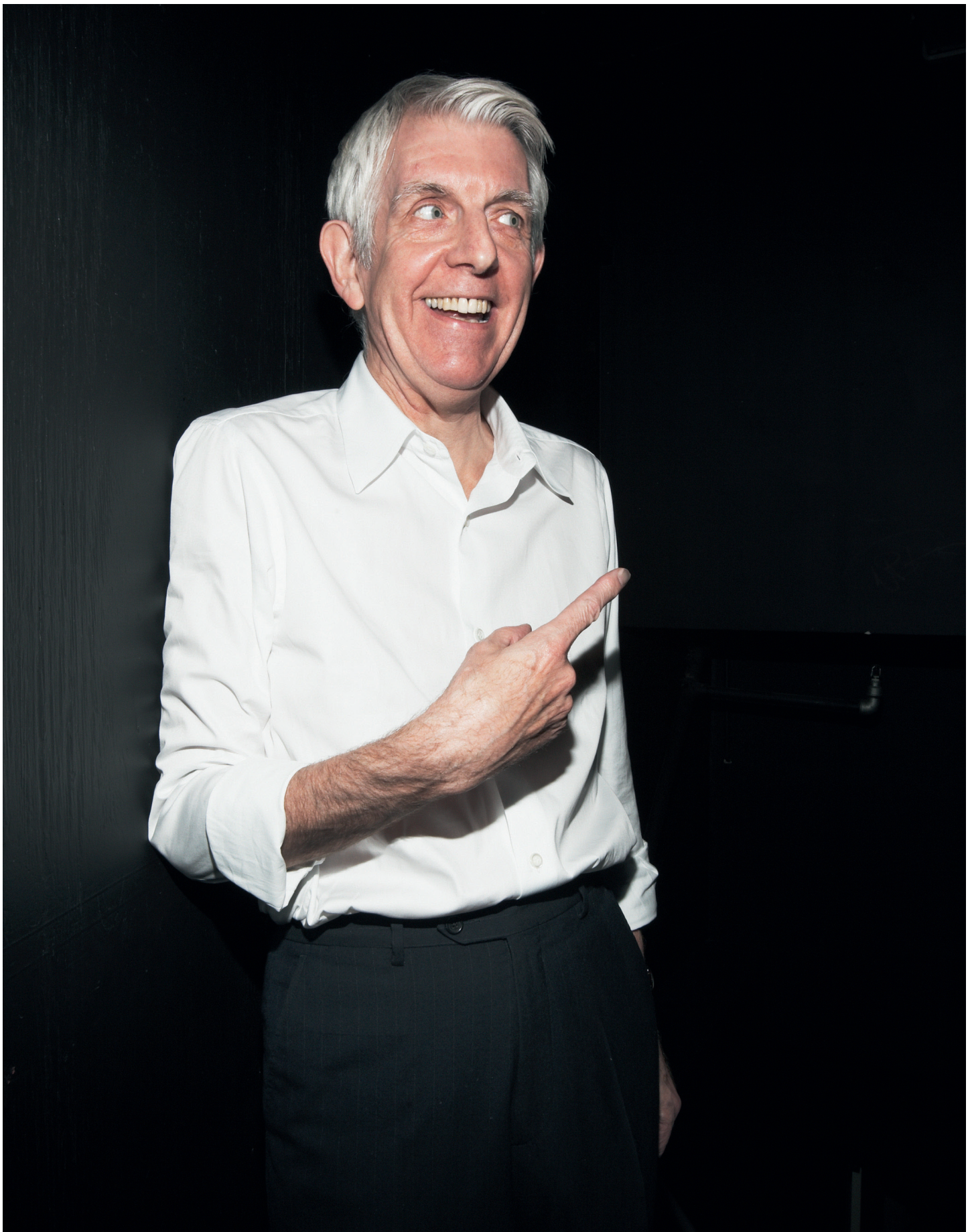
CHARLIE De Keersmaecker

Charlie De Keersmaecker, *dEUS*, Vantage Point Tour, France, 2008 © Charlie De Keersmaecker

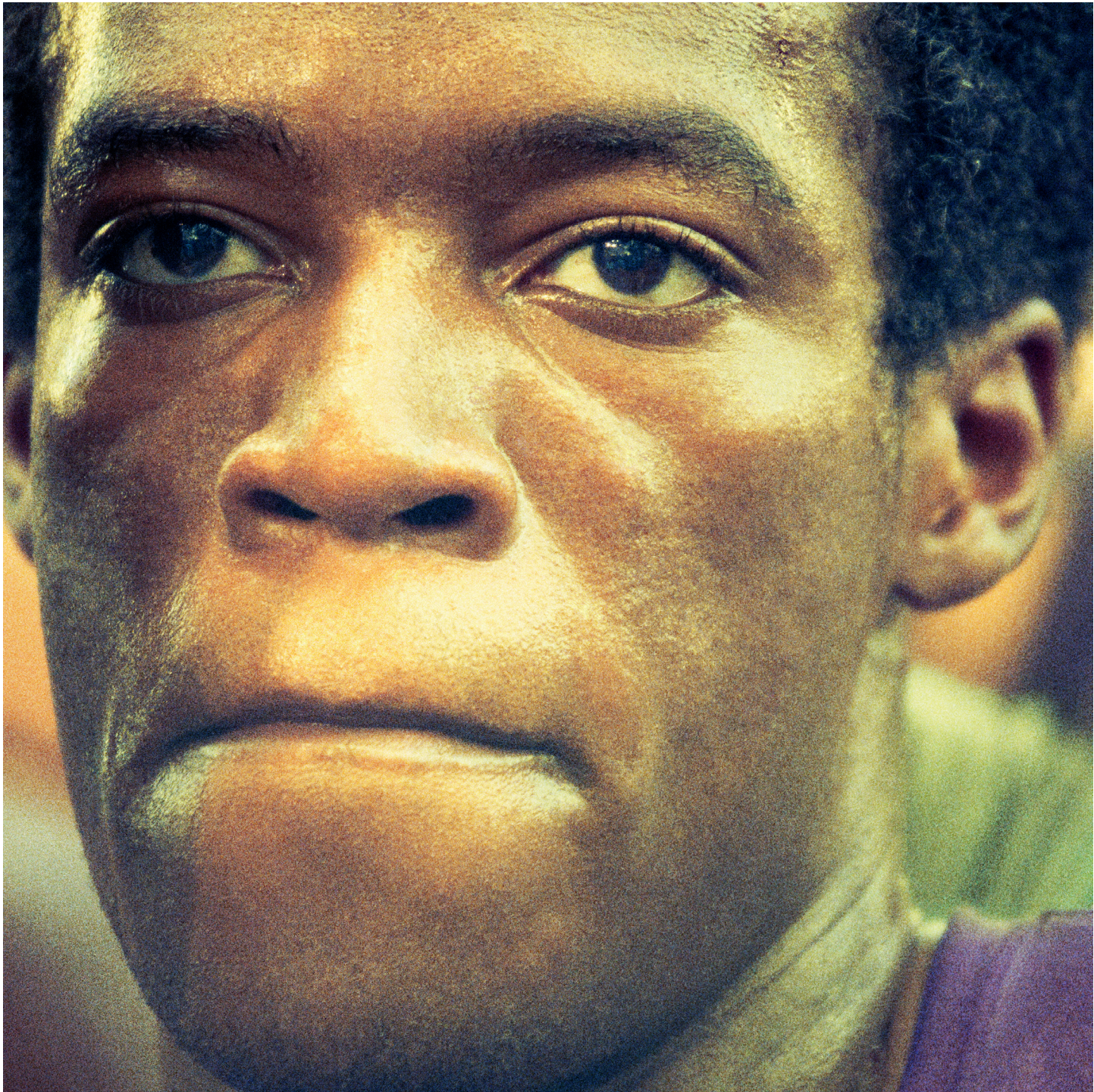
Eva Vermandel, Georg, Reykjavik, Iceland, 2008 © Eva Vermandel

Daniel Cohen, *Nick Lowe*, Paradiso, Amsterdam, 2007 © Daniel Cohen

**RYAN
MCGINLEY**

Alex Salinas, *2ManyDJs*, 2005 © Alex Salinas

Like Frank, Daniel Cohen has portrayed musicians behind the scenes. We see artists in the dressing room, immediately after a performance, sweaty and exhausted. The public persona of the artist is missing here. If an artist has an image to maintain, exhaustion and adrenaline would require this façade to be left behind onstage.

Paradoxically enough, these photos too are a feast for the eyes: the artist appears as just another human being. We can relate to these images; we understand and interpret the emotion we see because we recognise it. This visual recognition is thus of significance for a music fan to identify with an artist. Just as the fan needs to be able to identify with the lyrics of a band they like to listen to.

Net als Frank legde Daniel Cohen muzikanten achter de schermen vast. We zien de artiesten in de kleedkamer, direct na een optreden, bezweet en uitgeput. De *public persona* van de artiest is hier afwezig. Als een artiest een imago op te houden heeft, dan heeft hij die façade door uitputting en adrenaline op het podium moeten achterlaten.

Paradoxaal genoeg zijn dit de foto's waar men eveneens van smult: de artiest blijkt ook maar een mens te zijn. Tot dit beeldmateriaal kunnen wij ons verhouden; we begrijpen en interpreteren de emotie die we zien, omdat we die herkennen. Die visuele herkenning is dus van belang als een muzikliefhebber zich wil kunnen identificeren met een artiest. Net zoals hij zich moet kunnen herkennen in de teksten van de band waar hij graag naar luistert.

Tom Barman © Daniel Cohen

Morrissey © Ryan McGinley

Several works by American photographer Ryan McGinley stem from his admiration for Morrissey, singer of the British band The Smiths. When McGinley first heard Morrissey's lyrics as a high-school boy, he could hardly believe how someone so far removed from him could speak to him so directly and say exactly what he wanted to hear at that moment. Morrissey's songs felt as if they were written especially for him, like the soundtrack to his young life.

Een aantal werken van de Amerikaanse fotograaf Ryan McGinley komen voort uit zijn bewondering voor Morrissey, zanger van de Britse band The Smiths. Toen hij als middelbare scholier Morrisseys teksten voor het eerst hoorde, kon hij bijna niet geloven hoe iemand die zo ver van hem af stond, zo direct tot hem sprak en precies zei wat McGinley op dat moment wilde horen. Morrisseys songs voelden alsof ze speciaal voor hem waren geschreven, als een soundtrack van zijn jonge leven.

YEAH YEAH YEAHS

It's Blitz (2009)

The New York band Yeah Yeah Yeahs often won awards for their album covers. For their third studio album *It's Blitz* the group opted for a strong piece of action photography: a clenched fist and an exploding egg. It is a photograph that immediately attracts and fixes the viewer's attention. The photographer Urs Fischer plays with different textures, colours and emotions in a brilliant way.

De New Yorkse band Yeah Yeah Yeahs viel met zijn albumhoezen meermaals in de prijzen. Voor zijn derde studioalbum *It's Blitz* koos de groep voor een sterk staaltje actiefotografie: een samengebalde vuist en een exploderend ei. De foto zuigt alle aandacht naar zich toe. Fotograaf Urs Fischer speelt op een briljante manier met texturen, kleuren en emoties.

Come To Daddy is an EP and a music video by Aphex Twin, the pseudonym of the electronic musician Richard D. James. The cover was made by the American photographer Stefan De Batselier and the video director Chris Cunningham, who also directed the *Come To Daddy* video clip. The black-and-white photo is a still from Cunningham's sombre video, in which a group of possessed children all have grinning Richard D. James faces. The video won an MTV Video Music Award in 1998.

Come To Daddy is een EP en een muziekvideo van Aphex Twin, pseudoniem voor de elektronische artiest Richard D. James. Voor de hoes tekenen de Amerikaanse fotograaf Stefan De Batselier en videogregisseur Chris Cunningham, die ook de clip van *Come to Daddy* regisseerde. De zwart-witfoto is een fragment uit de donkere video van Cunningham, waarop behekste kinderen het grinnikende gezicht van Richard D. James krijgen opgezet. De video werd in 1998 bekroond met een MTV Video Music Award.

APHEX TWIN

Come to Daddy (1997)

Colophon Colofon

Published on the occasion of the exhibition *You Ain't Seen Nothing Yet*, in FoMu, from June 28 2013 until October 6 2013. Uitgegeven ter gelegenheid van de tentoonstelling *You Ain't Seen Nothing Yet*, in het FoMu, van 28 juni 2013 t.e.m. 6 oktober 2013.

With thanks to: Met dank aan:

Ine Arnouts, Jan Baetens, Elise Blancquaert, Johanna Hermina Lucina Boogaard, Kasper Demeulemeester, Karey Fisher, Amy Foster, Huis Marseille, Kunstencentrum België, Dries Roelens, Martin Rogge, Jean-François Soenens, Jos Van Den Bergh, Frederick Vandromme en Ina Weyers

FoMu - FotoMuseum Provincie Antwerpen
Waalsekaai 47
2000 Antwerpen
België
T +32 3 242 9300
F +32 3 242 9310
info@fomu.be
www.fotomuseum.be

Director FoMu Directeur FoMu
Elviera Velghe

Concept Concept

Rein Deslé

Texts Teksten

Rein Deslé, Luc Janssen & Hedy Van Erp

Editing Redactie

Thijs Delrue

English translation Engelse vertaling

Ian Connerty & Iris Maher

Graphic design Vormgeving

KIET

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

© Lannoo Publishers, Tielt, 2013 © Uitgeverij Lannoo, Tielt, 2013
© FoMu, Antwerp, 2013 © FoMu, Antwerpen, 2013
© the photographers, 2013 © de fotografen of hun rechthebbenden, 2013

ISBN 978 94 014 0954 4 ISBN 978 94 014 0954 4
D/2013/45/210- NUR 644/652 D/2013/45/210- NUR 644/652

www.lannoo.com
www.fotomuseum.be